

VECKOBLADET

Nr 20 webbform

100611

Sommaren närmar sig

Den här veckan slutar skolorna och de nybakade studenterna har stått som spön i backen. Ett tydligt sommarstecken!

Nästa fredag den 18 juni kommer VB med sitt sista nummer före sommaruppehållet. Ännu ett tydligt sommarstecken!

Passa på att skriva ner era artiklar med det samma annars får ni vänta ända tills den 20:e augusti då VB drar igång höstutgivningen.

red

Söndagspromenader nära Lund

Klostergårdens byalag anordnar söndagspromenader klockan 15, söndagarna 30 maj, 6 juni, 13 juni och 20 juni.

Söndagspromenad den 13 juni. Samling klockan 15 vid Källbybadets entré.

Om natur i Höjeådalen mellan odlingslandskapet och staden. Lunds profil sedd från sydväst. (dessutom Uppåkra, Jakriborg, Turning torso, Lomma och Barsebäck)

Klostergårdens Byalag, c/o Gunnar Stensson, tel 046-133171, mail: gstensson@hotmail.com.

Kulturtips

Matkaravan med Hanna och Linda
med Hanna Tunberg och Linda Dahl - smaka på våra nya matkulturer. guide turer runt Möllevångstorget.

Ti 15 juni kl 16, on 16 juni kl 16, to 17 juni kl 16. [Läs mer](#)

Calle 13

explosiv hiphop-reggaeton från Puerto Rico - för första gången i Skandinavien! 17 juni på stora scenen i Malmö Folkets Park !! Tor 17 jun kl. 18 [Läs mer](#)

Chokladprovning på Cacaofoni

Välkommen till en endorfinhöjande chokladprovning på Cacaofoni Tor 17 jun kl. 19.

[Läs mer](#)

Sommarrockshow

På Svaneholms Slott fredag 18 juni kl 19. Fre 18 jun kl. 19. [Läs mer](#)

Stockamöllan Jazz & Swing Festival 2010

Festival med stort gemyt! Dansare, musiker och publik från hela världen tränger ihop sig i ett gigantiskt cirkustält och åtnjuter tre dagars festivalstämning! I Stockamöllan 18, 19 och 20 juni. Fre 18 jun kl. 18. [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Kan man dela Israel-Palestina på andra hållet?

Som bekant är Palestina delat i två delar, Västbanken och Gaza, och delat mellan ett sekulärt och ett fundamentalistiskt styre. Splittringen är ett problem för palestinerna och för en fredlig lösning. Man tänker kanske inte så ofta på att Israel är delat på ett liknande sätt, i ett sekulärt och ett fundamentalistiskt Israel. Även detta är ett problem, för Israel och för freden, eftersom ständiga krigshot används som ett sätt att hålla samman landet.

Så, varför inte, skulle man kunna tänka sej att dela Israel-Palestina på andra hållet? En sekulär nordlig del med Tel Aviv som huvudort, och en sydlig del med Jerusalem, Gaza och Hebron för alla religiöst konservativa. (Fast Gaza kanske snabbt skulle bli sekulärt, om inspärningen skulle upphöra, som Hamas bygger sin makt på.) Den norra delen skulle kunna bli ett kreativt samhälle, där kulturer möts fritt, där demokrati, tolerans och ekonomisk utveckling skulle kunna bli en inspirationskälla för resten av Mellanöstern. I en hårdare reglerad södra del skulle olika religiösa riktningar kunna leva sida vid sida, var och en med tillgång till sina heliga platser. Även om det skulle vara svårare för olika slags fundamentalister att leva tillsammans än för sekulära med olika bakgrund, så har de ju ändå i hög grad en patriarkal värdegrund gemensam. Den ekonomiska utvecklingen skulle väl inte bli lika stark i ett konservativt samhälle, men med fredliga förhållanden skulle området kunna blomstra upp som en turistmagnet som drar religöst intresserade från stora delar av världen.

Vilka skulle förlora, om ett sådant här förslag blev verklighet? Alla nationalisterna förstås, som gärna offerar människoliv för markområden, och som styr genom hot, genom varandras hot. Idén om etniskt avgränsade nationalstater är trots allt inte en naturlag, utan ett arv ifrån 1800-talets europeiska nationalistiska rörelser. Detta ideal, som blivit allt mer förlegat i Europa, passar än sämre in i Mellanöstern, där olika befolkningsgrupper i tusentals år levt bredvid varandra. Det är klart att nationalisterna skulle klamra sej fast vid makten, men det går trots allt att få dem på reträtt, när de blockerat utvecklingen tillräckligt länge. I Turkiet sker det ju redan sen en tid tillbaka, att demokratin stärks på den nationalistiska elitens bekostnad.

Frågan om vilken befolkningsgrupp som är i majoritet i Israel-Palestina skulle bli mindre viktig. I norr borde andra politiska skillnader än de etniskt religiöst baserade snabbt kunna slå igenom, och därmed göra frågan ointressant. I söder borde garanterade rättigheter vara fastlagda oberoende av befolkningsgruppens storlek, för att förhindra majoritetsförtryck.

En icke-nationalistisk tvåstatslösning är kanske bara ett tankeexperiment. Om något sådant skulle vara attraktivt för israeler och palestinier har jag naturligtvis ingen aning om. Kanske är det ändå något att fundera på? Den nationalistiskt inriktade politiken har bara lett in i en återvändsgränd. Det är dags att tänka i nya banor!

Lars-Åke Henningson

Robert Fisk om avrättandet av fredaktivister

Guardian 7 juni

”Jag är inte överraskad över dödandet på det turkiska skeppet. Jag har sett det där odisciplinerade armé-slöddret - inte mer ”elit” det genomsnittliga avskrapet i arabstatsarméerna.

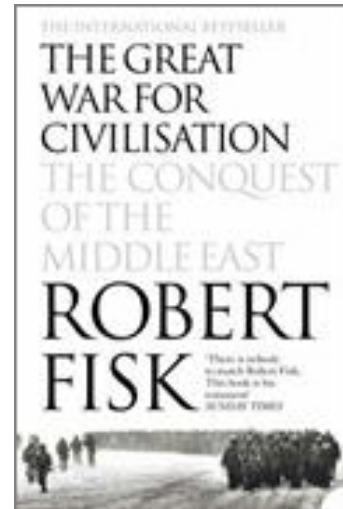
Jag har sett dem passivt stå och titta på medan deras bundsförvant den skoningslösa libanesiska militian massakrerade palestinierna – det var sista dagen, morgonen den 18 september.

Jag var där när israeliska skyttar begick massakern i Qana, 106 civila, varav mer än hälften barn, som av en av skyttarna kallades ”arabscum” – arabavskum - i pressen efteråt.

Fredspristagaren Shimon Perez påstod att det fanns terrorister bland dem – en uppenbar lögn – men vem bryr sig?

Sen kom den andra massakern i Qana 2006 och sen slakten på mer än 1300 palestinier i Gaza, varav 356 barn, och sen kom Goldstonerapporten om krigsförbrytelser och avfärdades som antisemitisk och sen... och sen...”

Robert Fisk är en av de mest erfarna experterna på kriget i Mellanöstern som han bevakat i brittisk press under flera decennier. Han är aktuell med sin stora bok *The Great War for Civilisation. The Conquest of the Middle East.*”



Synen på Israel, två exempel

Trots att bilder och ljudupptagningar visar hur de första israelitiska soldaterna attackerades och sårades är det israeliterna som döms som mördare. Kan vara lämpligt att komplettera med några omdömen jag fann på nätet.

Vitahusjournalisten Helen Thomas har i en bandad intervju avslöjat sin syn på konflikten. Israeliterna borde ”get the hell out of Palestine,” och föreslog att de skulle resa hem till Tyskland, Polen eller USA. Den tidigare högt respekterade journalisten har nu dragit sig tillbaka.

En kommentator från Polen skriver i Aljazeera; ”Israel has as much right to exist as Nazi Germany had.”

För mig är det fortfarande så att en tvåstatslösning borde kunna fås att fungera men då behövs internationella åtaganden. Men jag är ju inte heller riktigt radikal vänster.

Lars-Anders Jönsson

Krishantering



För ett och ett halvt år sen var dagstidningarnas ledarsidor och ekonomernas krönikor fyllda med hyllningar till John Maynard Keynes. Denne brittiske ekonom utarbetade den teori som går ut på att regeringarna skall arbeta mot konjunkturcyklerna, alltså gasa på med statsfinanserna när det är dåliga tider och tvärtom hålla igen vid högkonjunktur. Om man gjorde så, sa man, skulle man kunna undvika att världen gick ner sig i något som liknade världsdepressionen i början av 1930-talet. Javisst, det var ju det vi lärde av Keynes och i någon mån av Wigforss och Roosevelt. Man skulle inte vara rädd för stora statliga underskott: statens finanser fungerar inte som en hushållskassa utan som ett styrinstrument för den ekonomiska aktiviteten.

Allt är glömt

Men vad händer nu? Jo i förra veckan sa G20-gruppen – de tjugo största ekonomiernas samarbetsorgan – att nu gäller det att spara och gmeta för att få ner budgetunderskotten och sen sa IMF, Internationella valutafonden, ungefär detsamma. I veckan förklarade Angela Merkel i Tyskland att nu skulle det sparas 80 miljarder euro, dvs ca 800 miljarder kronor i Tyskland. I rapporter från Bryssel berättas det att finansminister Borg där spelar rollen som ledande besparingshök i Europa. Den halva återhämtning som påbörjats är förstas dömd om dessa avsikter fullföljes. Risken är betydande att man verkligen kommer att köra ekonomierna i botten. Keynes är bortglömd: det är president Hoovers och finansminister Hamrins politik som gäller.

Varför? Ja, Paul Krugman diskuterar det i sin blogg på New York Times. Han kallar det hela ren masochism från politikernas sida. Det motiv som ibland anförs är att det gäller för regeringarna att vinna finansmarknadernas förtroende så att inte räntorna går upp. Ja, då är vi alltså där igen, nu gäller det för politikerna att vinna marknadens förtroende. Det är samma marknad som var på väg att låta allt gå åt helvete, men som räddades av regeringarna.

Rätt men fel

Till det kommer ett psykologiskt moment. Det är alltid lockande att ta till hårda grejer, saker som svider när det ser mörkt ut. Det känns naturligt att spara och strama åt när det är problem med ekonomin. Jovisst är det så och så måste vi göra som privatpersoner, företag och myndigheter. Men staten ska inte göra det. Det är som när man ska backa med släp om liknelsen tillåts: om man vill åt vänster ska man inte lägga ratten till vänster utan till höger. Men, säger Krugman, detta är svårt att förmedla till medborgare och politiker. De litar till sina sunda men felaktiga instinkter, och till och med ekonomer går på den här stöten gång på gång. Det ser alltså inte så ljus ut de närmsta åren.

En sportsman talar ut

Ett gammalt ordspråk säger att där sporten går in går omdömet ut. Det senaste exemplet på det är Lars Ohly som i en intervju sitter och talar om hur viktigt det är att elitidrottsmän typ Tiger och Zlatan tjänar riktigt mycket pengar. Små inkomstskillnader är bra i övrigt, åtminstone vad gäller företagsledare och liknande, men idrottsstjärnor ska ha stora inkomster. I intervjun framkommer också att Ohly är en stor fotbollsälskare som sällan försummar en match med Djurgården. Jag ska inte säga så mycket annat än att jag gärna hade sett att ledaren för det parti som står mig närmast hade haft en annan framtoning. Han visar sig dessutom ha två hundar.

Säg nej till plasten

Jag ser att Lunds fotbollsklubbar har startat en kampanj för att vi ska förse dem med fotbollsplaner med konstgräs. Jag tycker det är viktigt att så tidigt som möjligt säga nej till den begäran. Lund är inte någon stor fotbollsstad och det bör vi glädjas åt: det besparar oss en

hel del pengar – vi behöver t.ex. inte bygga något stort stadium för allsvenska matcher utan kan satsa pengar på verksamhet för barn, ungdom och motionärer (t.ex. bad och gräsplaner för korpen). Det är värre med handboll där vi ju nu sitter med en stor dyr och ful arena som kommunen har fått genom att vara glasmästare Paulsson till lags.

Ja, vad kan man säga om idrott? Ja, t.ex. att det så klart inte finns någon anledning att vara emot att folk spelar bandy på frusna sjöar i Mellansverige. Problemet är när de vill ödsla pengar och energi på ishockeyarenor i Skåne. Det är liksom ingen idrott som passar med vårt klimat. Det är dock fotboll i viss mån, här är tjälen tidigt ur jorden och vi kan ha gröna planer ganska tidigt på våren. Men det räcker inte för klubbledarna: nu vill man täcka marken med plastprodukter. Och om man hade gjort det på egen bekostnad, skulle man väl inte förbjuda det. Men klubbarna vill att vi, kommunen, skattebetalarna ska bekosta det. Svaret måste bara bli att det ska vi inte göra. Det kommer att bli en intressant test på hur långt förnuft och politiskt mod räcker i den frågan i Lunds kommunalpolitik. Är t.ex. Vänsterpartiet i Lund att lita på eller segrar populismen?

Lucifer

Lyckan kommer, lyckan går...

(Först publicerad i VLT 8 juni 2010)

Tage Erlanders anförande i riksdagens remissdebatt i januari 1956. ”Det är ett missnöje som jag skulle vilja karaktärisera som de stora förväntningarnas missnöje.” Det sades ur politikens synvinkel; hur hantera ett slikt fenomen som riskerar att förvärras ju mer samhället levererar?

Det är förvisso en intressant aspekt, särskilt för en politiskt verksam person! Men jag skulle ändå vilja vända på perspektivet. Om det är så här, vad gör det för oss som människor och hur vi upplever vår stund på jorden? Mår vi bra av det? Och är det i så fall ofrånkomligt eller finns det möjligen något att göra åt saken?

Till att börja med. Ja, jag tror det finns ett sådant fenomen. Nära på dagligen kan man läsa, höra och möta människor som är drabbade eller rent av kränkta av sådant som för den utomstående ter sig som något av ”veckans i-landsproblem”.

Elementär kundpsykologi säger att besvikelse inte uppstår därför att något är dåligt, utan när det som erbjuds inte lever upp till förväntningarna. De allra flesta svenskar lever nu, globalt sett, som jordens överklass och historiskt på en nivå som man aldrig ens kunde föreställa sig några generationer bort i de grå pörtena vi alla härstammar ifrån.

Och jag syftar inte bara på det materiella. Medan Beethoven säkert bara några få gånger kunde lyssna till sina egna verk (och det redan före sin dövhet) kan vi ha tillgång till dem överallt och hela tiden. Oavsett på vilket sätt vi skulle välja att söka förverkliga våra bästa stämningars längtan så har det aldrig varit lättare. Men vi mår allt sämre och skrattar allt mindre. Och på HPI (Happy planet index) kommer Sverige på en föga hedrande plats 119.

Vi är uppenbarligen rikare än någonsin och upplever oss ända fattiga på det som betyder något. Hur lösa detta utan att bara förfalla till ett meningslöst moraliserande? Ur Göran Palms Vintersaga: Beklaga inte våra frusna fäder/de hade isen bakom sig/vi har den kvar/Man kunde också säga att de mådde bättre än de hade det/Vi har det bättre än vi mår.

Stig Henriksson

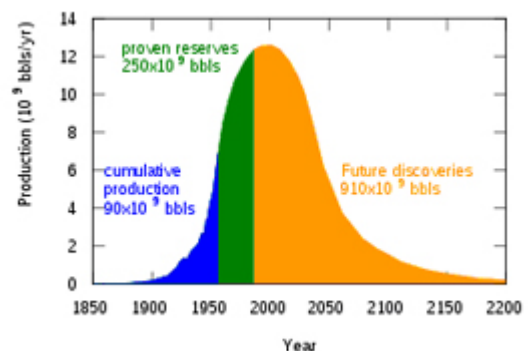
Peak Oil 1

Den information som nått mig när det gäller energisituationen i världen och framför allt då oljetillgångarna, har gjort att jag nog får räknas till de s.k. alarmisterna på området. Jag har blivit alltmer övertygad om att den dag Peak Oil inträffar så står världen, inklusive vårt eget land, inför en katastrofal utveckling. Jag skall försöka förklara varför jag kommit till så dystra slutsatser.

Det är inte så att oljan håller på att ta slut. I själva verket finns det sannolikt ungefär lika mycket olja kvar i marken som vi människor pumpat upp och konsumerat under de senaste 150 åren. Problemet är att det inom kort inte längre blir möjligt att hämta upp ständigt ökande mängder av olja.

Den amerikanske geologen Marion King Hubbert förutsade på 1950-talet att oljeutvinningen i USA skulle nå en topp 1970 för att sedan successivt minska. Hans prognos ifrågasattes först av andra experter på området men den visade sig stämma på pricken. Och ett sådant förlopp tycks gälla såväl för enstaka borrhål som för hela fält, nationer och världen i sin helhet. Hubbert trodde att världproduktionen av olja skulle nå en topp i början av 2000-talet (fig 1).

Även om det sålunda finns stora mängder olja kvar så är förutsättningarna för produktionen inte densamma som tidigare. När det gäller utvinningen av naturresurser gäller allmänt principen om lågt hängande frukter. Det gäller naturligtvis också olja. De första fynden krävde litet energi för prospektering och produktion. Man talar i det sammanhanget om EROEI (Energy Received On Energy Invested). Denna första olja har beräknats ha haft en EROEI på 200:1. Det betyder att för att producera 200 fat olja krävdes energi motsvarande 1 fat. När oljerushen kom i gång i mitten av 1900-talet var EROEI omkring 100:1 och har sedan sjunkit till 20:1. Och den fortsätter att sjunka. När olja inte längre kommer upp av sitt eget tryck måste man använda pumpar och efterhand krävs injektion av vatten eller gas för att få upp oljan. Nya oljefynd görs i ökande omfattning i otillgängliga områden och i havsdjupet vilket innebär större kostnader och mera energiåtgång.



Tyst i media

Det är förvånansvärt tyst i media om Peak Oil. Om världen hotas av en stor katastrof borde det vara något för politiker och journalister att debattera. För en tid sedan hade SVT en debatt om Peak Oil. Där företrädde skeptikerna av Ulf Swahn från Svenska Petroleuminstitutet och ekonomen Marian Radetzky, alarmisterna av journalisten David Jonstad och fysikprofessorn Kjell Aleklett. Man grälade om huruvida Peak Oil redan inträffat, skulle komma inträffa snart eller först om några decennier. Vad man inte talade det är vad som väntar när oljetoppen väl inträffar vilket på sikt är oundvikligt när det gäller en ändlig resurs.

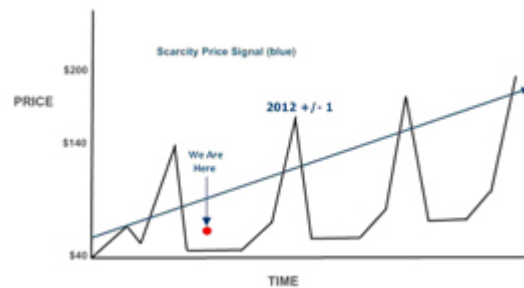
Den mediala och politiska tystnaden när det gäller Post Peak Oil är förklarlig. Underförstått i dessa sammanhang tycks vara att världsekonomin inte kan växa utan ständigt ökad tillgång på olja. Man räknar med att 3 % ökning av globala BNP kräver 1½ % ökning av oljeproduktionen. Politikerna har inget ekonomiskt program för nolltillväxt eller ”nerväxt” (degrowth) och därför håller de tyst.

Scenarier i utförsbacken

För det som kan tänkas hända i oljebergets nedförsbacke finns i huvudsak tre scenarier. Det första är att världsekonomin minskar i samma takt som oljetillförseln men att allt annat för övrigt är som vanligt. Det andra är att det blir kraftiga svängningar i oljepriset som vid toppar

leder till ekonomisk recession. Oljepriset sjunker då och ekonomin kommer igång igen och samma sak upprepas med oljepriset på ständigt högre nivåer.

Båda dessa scenarier förutsätter att viktiga globala institutioner fortsätter att fungera. Finansmarknad, bankväsen, transporter, kommunikation etc. I det tredje scenariot ifrågasätts detta. Världsekonomin är baserad på ständigt växande krediter och tillit. Bankerna måste lita på att ekonomin ständigt växer så att de kan få in räntor och amorteringar. Vi vet vad som hände 2008 när bankerna tappade tilliten. Vad händer om det blir uppenbart för alla att världsekonomin i fortsättningen inte kan växa därför att det inte kommer att finnas tillräckligt med olja till ett acceptabelt pris?
Erik Kågström



”Det finns ingen antisemitism – det finns bara rasism”

"Jag är judisk, jag har bott i Israel och jag säger er: Det finns ingen antisemitism, det finns bara rasism! Hörde ni inte i radions Konflikt i morse om förföljelsen av romer. Hitlers utrotning pågår fortfarande! Det är rasism! Förföljelse av judar är rasism! Förföljelse av araber är rasism! Diskriminering av svarta är rasism! Antisemitism är ett propagandabegrepp som särskiljer judar och sätter dem före alla andra. Det används för att tysta kritik, förvrida verklighetsuppfattningen och rättfärdiga Israels massakrer på palestinier."

Argumentet riktade sig mot mig som tidigare refererat vad israeliska och judiska kritiker sagt om kriget i Gaza och den pågående blockaden för att visa att kritiken gäller staten Israel och dess handlingar och att den alltså inte alltså inte är antisemitisk.

Jag tog till mig hennes argument. Begreppet antisemitism ger en etnisk gruppering en särställning, alltså är det rasistiskt. Staten Israels behandling av palestinier är rasistisk. Rasismen är fienden.

Det var Colette Benyamine som talade, sist av alla på Lunds stortorg, efter det att Röda kapellet slutat spela. Hennes korta kraftfulla gestalt, uttrycksfulla ansikte och svarta ögon utstrålade samma övertygelse som hennes mörka, passionerade röst.

Hon är en av medlemmarna i Palestina-gruppen som under snart ett decennium varje lördag har stått med sina vita banderoller på Stortorget i Lund, tysta och beslutsamma, i ur och skur. De har utgjort en tyst påminnelse om existensen av ett pågående brott.

Just denna lördag var det inte bara Palestinagruppen som demonstrerade för palestinerna och kravet att blockaden av Gaza måste brytas utan många fler.

Colette och hennes make Yechiel Benyamine tillhörde Israels pionjärer. I andra världskrigets slutskede räddades Yechiel ur ett nazistiskt koncentrationsläger i Rumänien genom Röda arméns intåg. Yechiel reste till Israel och deltog i skapandet av den sekulära socialistiska demokratin Israel med dess kibbutzer, internationella solidaritet och framtidshopp.

Sexdagarskriget släckte Yechiels och Colettes förhoppningar. Under Israels demokratiska yta hade en aggressiv militärstat vuxit fram, stödd av samma USA-imperialism som då, 1967, förde Vietnamkriget med dess många massakrer och fruktansvärda dödstal: två miljoner vietnameser.

Colette och Yechiel lämnade Israel, flyttade till Sverige och bosatte sig i Lund, i Klostergården. För något år sedan avled Yechiel i strupcancer. Men Colette kämpar vidare. Deras barn är vuxna, högtbildade och lever runt om i Sverige.

På torget i Lund den 5 juni säger hon: - Dagens Israel skapades av USA som ett led i kampen för att ta makten i Mellanöstern för att få kontroll över dess oljetillgångar. Israel idag är inget annat än ett redskap för USA.

Colette kommer från Egypten och Yechiel föddes i Rumänien. Drömmen om Israel innebar ur deras perspektiv en dröm om en socialistisk och internationell stat vars medborgare kom från alla de länder där judar levde.

Jag tänker på det när jag hör Cecilia Uddén beskriva de stora demografiska förändringar som Israel genomgått sedan Colette flyttade därifrån. En miljon nyligen invandrade ryssar med erfarenheter av det havererade sovjetiska systemet utgör ett dominerande inslag i Israels nuvarande befolkning. Utrikesminister Avigdor Lieberman är en av dem. En annan stor grupp är judarna från kringliggande arabländer som ofta har en oförsonlig inställning till dem på grund av upplevelser av förtryck och diskriminering. Många är amerikaner med en fundamentalistisk syn på judendomen. Deras mål är att erövra hela det judiska Israel.

De judar som under Ben Gurions och Golda Meirs ledning försökte bygga ett socialistiskt Israel är i minoritet. Många av dem har samlats i Tel Aviv.

Den politik Netanyahu för har stöd av en majoritet av staten Israels medborgare. Israels självbild har förändrats. Världens bild av Israel håller på att förändras. Avrättningen av fredsaktivisterna innebar en vändpunkt, trots att den utgjorde en obetydlig incident jämfört med Gazakriget.

Gunnar Stensson

Israeliska atomubåtar i Persiska viken? - *Lita inte på allt som skrivs i veckobladet*

Den 30 maj rapporterade The Sunday Times att Israel planerade att stationera tre ubåtar med kärnvapenkapacitet nära den Iranska kusten. En första ubåt hade avgått.

Uppgifterna i Times refererades omgående i alla större tidningar och nätsiter världen över. I senaste Veckobladet ges en förädlad version: "Vad gör de israeliska atomubåtarna i Persiska viken? Tre kärnvapenbestyckade ubåtar avgick i veckan till Persiska viken."

Israels tre ubåtar är jämförelsevis små konventionella ubåtar och således ej atomubåtar. Det var inte heller tre ubåtar som avgick utan en, vilket också Sunday Times skriver. Den aktuella ubåten har inte stationerats i Persiska viken utan gick till Eilat i södra Israel och obseverades i söndags återvända till Medelhavet genom Suez-kanalen.

Det gamla hotet om vedergällning

Israel har troligtvis kärnvapen och borde därför gå med på inspektion av dessa på samma sätt som andra stater avkrävs detta. Huruvida Israel idag har ubåtar med kärnvapen är en annan fråga. Analytiker av strategiska frågor anser att kärnvapen på ubåtar kan "motiveras" av missilhotet från Iran. Israels begränsade yta innebär att det vid ett kärnvapenanfall lätt slås ut i sin helhet. I det fall Israel har kärnvapen på ubåtar till sjöss kvarstår ett hot om vedergällning som i sin tur kan avhålla Iran från att angripa.

Ubåtsryktena en varning till Iran

Scud-missiler skickades mot Israel från Egypten 1973 och från Irak under Kuwait-kriget 1991. Israel anser sig nu ha information om att Syrien fört över förbättrade Scud-missiler till

Hizbollah i Libanon. I Israel anses Syrien agera på uppdrag av Iran. Det faktum att Israel skickade en ubåt genom Suez-kanalen samt bidragit med rykten om dess kärnvapenkapacitet kan mycket väl ses som en signal till Iran att avhålla sig från att förse Hizbollah med nya missiler.

Krutdurken Mellanöstern

Oavsett om ubåtarna har kärnvapen eller ej visar nyhetsförmedlingen kring hela denna affär hur tillspetsad situationen idag är i krutdurken Mellanöstern. Jag tror inte att Iran, trots ord om utplåning av Israel, idag vågar starta ett krig. Däremot finns risk att ett preventivt angrepp kan ske från Israel mot södra Libanon eller Gaza i det fall Hizbollah eller Hamas får tillgång till nya större missiler och visar sig beredda att använda dem.

Nu tycks det inom EU finnas tanken att ta över gränskontrollerna till Gaza samt lätta på blockaden. I det fall EU med ett sådant arrangemang kan säkerställa att inga vapen förs in i Gaza är det ett steg i rätt riktning. Det är dock sorgligt att sådana förslag först kommer fram fem i tolv när stubinen nästan börjat brinna.

Brasiliansk atomubåt

President Lula har annonserat att Brasilien skall bygga en atomdriven ubåt som en del i ett stort program för att förädla landets urantillgångar. Ubåten skall patrullera sjögränsen i söder där man har funnit stora oljetillgångar. Det är nu 21 år sedan det tidigare atomenergi programmet avvecklades samtidigt med att militärdiktaturen lämnade makten. Kostnaden för projektet en kärnreaktor driven ubåt ligger på 100-tals miljoner dollar. Man får hoppas arbetarnas president har löst landets sociala problem innan projektet dras igång.

Lars-Anders Jönsson

Standardkapitalismens politiska ekonomi?

Märkligt att kommunen ej raserade alla stugor på odlingslotterna vid Stadsparken, när parkeringshuset byggdes. En liten favella kvarstår närmast cykelbron till Klostergården befolkad väl av dem ej gillar ackomoderingen, å Pilegården. Är det avsiktligt leja ut problemfolket till oss fattigkolonister? Räknar mig till de toleranta men vem klarar bli granne med missbrukarkaos. Kan inte villakvarteren och -byarna kring Lund turas om hysa blandade problemklientelet? Och varför ratas Haga?

Alternativt överger samhället en havererad värdeliberalism och öppnar åter S:t Lars, med glesbygdsskånska annexvårdhem. På 1970- och 80-talen en efterhand rimlig och human vårdmodell. Men en offentlig exekutiv elit som mutar sig till posterna via skitmaterialism och skattesänkarlöften saknar medel att vårda dem vilka tidigare sågs som ett gravt samhällshot. Eller blott skrämvägen till en normalitetshysterisk, livsstilsklonad kvasimedelklass - petitborgarna. Duger favellan lika bra?

Nå, de samhälleliga kalkylerna - eller mekanismerna - bak olika socialrepressiva främst randfenomen är svåråtkomliga i en tid präglad av fet och lat konventionalism där även tankeboxeliten, med akademisk titel eller bara ståplats på kultursidorna, synes abdikerat. Lägg därtill ett partiutbud som alltmer påminner om shampoohyllorna på Malmborgs - en grossmängd kolorit. Suck, hur går en nutida anarkist tillväga, knäcka systemväktarna alltså gräddurbana blockbytarna? Störta BNP i gruset ...

Jörgen L.

PS Varför ligger Lundåkrabukten vid Landskrona – Är Hilleshögs dalar platsen för urLund?

Grodor och Flackarps gamla kyrkogård

Grodorna har kommit tillbaka till dammarna. Ej öron, ej öron, ej svansar hava de. Men hundratals ögonpar tittar upp från vattenytan. Det är de små, små grodorna som sjunger. Deras pappor sitter gömda i strandvegetationen och stämmer då och då in med sina basar.

På Flackarps gamla kyrkogård, som blivit tillgänglig tack vare vandringsleden, begrundar jag hur allt fast förflyktigas, som gamle Marx sa.

Den då 900-åriga lilla stenkyrkan revs 1865. Den var ungefär jämgammal med Katedralskolan. Ett 50-tal personer lär ha rymts i den. Senare har man planterat stora lönnar, kastanjer och askar. Några gravstenar med bortnötta inskriptioner finns kvar från tiden före 1865.

En bred häll med ett par inskriptioner lyckas jag dock med rätt stor möda läsa: ”Härunder hvilar dannemannen Måns Jönsson död 1740. Härunder vilar hans K dotter Gunella Månsdotter som dödde 1748.”

Måns kanske föddes vid tiden för slaget vid Lund (1676). Under hans liv integrerades skåningarna i Sverige. Lunds universitet grundades. Han var förmodligen en förmögen person. Man undrar varför hans K dotter Gunella vilar i samma grav och inte hans hustru. Hur kom det sig att Gunella avled så kort tid efter hans egen död? Vilka såg till att hällen lades på sin centrala plats i kyrkogården? Den måste tidigare ha legat inne i kyrkan, om den inte flyttats till sin nuvarande plats senare.

Man kan konstatera att kyrkan var strategiskt placerad på den stora slätten i ett högt läge. Utsikten är vidsträckt. De hundraåriga träden susar. Kyrkogården tillhör Staffanstorps kommun. Den är omvandlad till minneslund. En av de avlägsnaste och mest dolda. Lämplig för den som söker frid.

Gunnar Stensson